

פרץ בנאי שירים



כמו העתועי האור בחילופי עונות. הכאב
אינך יודע
מה בהיר ומה חור, מה קבע
ומה מסתלק מיד במסעי ענן
כי השעה היפה נהפכת לשעת עדות
ומתפלה במשחקי ציור בצל הנע
אם תקרת הבית לא תפול
והקירות לא יטושו בשריקה
ונשיקת החפצים לאישון לא תפצה
אז בדרל זכרון של ילדות שחלפה ביצף
יש בו כדי הסחה. כדי שכוך מעט
כמו קבוץ הכאב לנר אויר
הנסחט מבפנים
באנחה?



כי מפאת מרחק לאישון אפק נקשר
נוסף
ונגלה בדמות אחרת
לא נשלמת דמותו לעולם
כפני החיים עצמם
בזרם יתמידו. מחזור ותחלופה
עתרת וזמן
ולכן מעמקים הנגלים ביסורי דעת
כלבן סדין הנפרש לעין
מתנפץ בהכל חם
של עונה
בכל נפנוף יזהיר קמט שנסתר
כגלויי דקות נזהרת
אשר למצעי נפש

על חילופי זמנים

משירי רק חיים ישירו
"סידרת שירי ענן"



מחווה לברכט

נטלנו מן הסהר פסת זהר
והיינו דואים
סהרורים על פני לילה ויום
וכל חדרת קיומנו הייתה מתנפצת
כהתנפץ גוף מפגין באלת שוטר
במהלכים עקמים של צמרת
אך עוד לא זרם הדם כאן בנהר אחי!
כי רק בדם הדעת נפדית
וזאת ידעו אנשי ימין ואלהים
רוח האדם לא לעד נדכאת
ולחם החכמה אשר נסוג
על כרחו שב אל פיות עוללים
בשאגתם —
יתנפץ כל דיקטטור שהכתר למנהיג

כמיהה

יום יום אֶזְקִין וְיִלְבְּלוּ בִי עוֹד הַנְּעוּרִים
מְקַטֶּפֶת הַפְּנִים מִמְּשֵׁי הַשַּׁעַר
וּמִהֶרֶף הַמְּבֹטִים בְּמַקְלֵט עֵינַי
כִּלְד הַרְץ אַחַר צְפוּר
וּמִרְחִיק אַחֲרֶיהָ בְּלֹא דַעַת
שֶׁבֶכְתּוֹ כְּנִפְיָהּ אוֹתוֹ תִּרְחִיק
וּתְחַמֵּק

אָמוֹת וְעוֹד אֶכְמָה לִיפִי
שִׁישְׁגִיב בְּהִרְיִסוֹתַי וּבְבִנְיָנִי

וְכִי תִלְהֶט מִחֶשְׁבָּה בְּאָדָם הַלֵּב
כְּכַדּוּר שֶׁמֶשׁ הַנוּטָה לְיָם בְּרִסְיָסִיו
עוֹד יִלְבִּין טוֹר שְׁנַיִם כְּפוּל
וְעֵדֶנֶת שִׁפְתֵים תִּבְרִיק מִזֶּהֱב הַגּוֹף
תִּקְרָא לִי וְאָשׁוּב



כִּי יִתְגַּלוּ מִשְׁטָחִים שֶׁהַעֵין תִּתְאֹזֶה לִרְאוֹת
וְכָל יָד שֶׁמָּה תִּחְפֹּץ וְתִשְׁכַּן
וְכָל חֲמֵדַת בְּשֵׁר חַי תִּתְעַדֵּן
וְתִפְרֹק

כֹּה רְחוֹק יוֹם הַלְלָה מִיּוֹם הַמְּנוֹת
לְאֲשֶׁר יָדַע וְתִקְפוּהוּ גַעְגּוּעִים
אֶל בְּרֵאשִׁית, אֶל מַחְמָדִים
מִצּוֹ זְכָרוֹן
כִּי אֶחָד הוּא הַמְּרָאָה
וְנוֹדֵד

כִּי אַחַת הִיא חֲמֵדַת עֶפֶר
יָרְבוּ פְּנִיָּהּ כְּאֲשֶׁר יָרְבוּ
בְּהֶדְף חֵם וּבְהֶסְרֵת מִסְתוֹר
עַל גַּל יָמִים רְכוּבָה תְּבוּא

על גבול הקיץ

עַל גְּבוּל הַקִּיץ הַעוֹנָה מִתְמַהֵמֶת
כִּי שְׁאֵרִית הַסֶּגֶל עֵדִין בְּעֶץ
וְאֵיר אֲשֵׁי, אֵיר מְפִיֵס כֹּזֵה
שְׁלוֹמוֹ עוֹלָה וְנִשְׁאָג מִן הַבָּדִים
בְּזַמִּירוֹת שְׁשׁוֹנָם שֶׁל הַשְּׁחֹרָרִים

כְּלָבִים מְפִינִים אֶהְבְּתָם בַּחוּצוֹת
וּרְאשֵׁית הָאֲבִיחִים נַעֲרַמַת לַמִּמְכָּר
בְּדַרְכֵי הָאָרֶץ –
וּבְרַחוּבוֹת הַעָרִים

וּבְרַחוּבוֹת הַעָרִים עַל גְּבוּל הַקִּיץ
נִחְשָׁפִים הַמְּמַתְקִים בְּאוֹר יָקָר
וּיְפִי הַמְּרָאָה בְּעֵין הַזֶּר
נִשְׁאָב אֶל הַמְּעַמְקִים וּמִתְלַהֵב
בְּאִישׁוֹן צְמָא

לבן = כל צבע

הנה תמוז אב ומשיבוא אחריו
הכל נועד לחלף
אין מה למהר אין צרך לשלף...
סכין או אקדח
כי חיינו על הטוב שבהם והרע בעקר
לא שוים מיתה יזומה אחת
לא שוים מיתה חפוזה אחת
ובפרט כאשר כל עצמת השרב
נגלית ומתגלמת בנגה ורדרד
סביב פנס אחד בודד לו ברחוב
ומן המרחק מבליחה אהבה
זוהרת בבואה נשאת בלבן
ומתפוצצת בעינים בהבטחה
לכל בודד אשר נתינתם מחייו



פזורים על משטח קיצי רחב
של שמש,
בין טפות של צל ומים מקמצינים
הרגנו את השעה וכלינו את חמדת הזמן
שעה שמכל עבר תכלת כבשה עינים
ומתיקות את הלשון
שוא המתיקות! שוא השמש
כי כמדת החם בערו כאבים
ונשבו בזוית המחשבה
כרוח רפו הטורד צמרות
שוא הבלוי הזה
לעת דעת כי נחלף
כמו רגע יפה
היינו בכלל?

כאשר מחטי האור נקבו את שמי
בלוח התודעה של קיום חד-פעמי
נארי החמה ככב בשיא הלהט
לצד האבן בדשא נורקתי
זוג ענבי פטמות בשל עיני דקר
וטלית השמים מעבר לכתפי נתפרסה
ושר המות פקדתו במח רשרשה
לא היה לאל שפתי לטעם מתק
ההשרדות הטוטאלית לא היה לאל ירי
בקלות להאחו בעבתות התכלת
ורק גון התפוז של געווי הנשפכים
צף בתוכי. להחוות צליל אהבה
אשר פרטנו בשנים בצעד נחבא
על עלה הדרים בפרדס פקע



“סליחה אבל לא הספקתי”
 כך הינה כתוב בפתק
 שנותר מיתם
 בעטיו ידעתי
 כל יום שעובר מחיי עובר
 ולא הספקתי
 כי לא שהו ידי ביפי
 זמן סביר

וכל חמדה שהיתה חולפת
 בעיני היתה חולפת
 לתלש המון דפי ימים
 מיומן קצוב:
 הו כמה מרהיב ועצוב
 קיומו של אדם שנפקח!



פסיעה מאוחרת

בחלף העתים כאשר בגרנו
 וזכרנו את שלא שערנו אז
 שנזכר
 רוח קרה של חלופי זמנים , בסטייה
 פקדה את פנינו
 והמקומות שנתבלו
 אז אפילו משק העצים
 למשפתנו גמגם את בוזו
 ופנסי השמחות ששרדו מיד קוטפת
 כתמים כתמים נעו במבטנו
 להניע בעמק האישונים להק מחולות
 של פיוסים נשכחים
 וממתקי אהבה נסתרת
 שנגנבה כנצת אביב וימים

האזיר חם מאבק ונושא בחבו תמונה שקופה
 ובחלון מעבר לברושי התמיד
 הנעים ונדים כבני נפילים הזויים
 נקבץ האפק והופך לאד תכלכל
 ושמש אב מונחת בקצה הגג
 כלה עזובה מפקרת לרחמי זמן
 המכהה לסרוגין חוטי כלולות
 אשר נפרמו משמלתה
 וכתרה מנפץ זורח בשברים
 על הדשאים שם דמעת אלוצים שורקת
 כי לא צער כי לא תוגת הזמן
 כי אהבות שלא נתממשו מעולם
 עכשיו בחסימת דם תובעות עלבון
 ובשתוק תנועה מוזר

עונת הרקיע הכחול

(מתוך "קשת וכידון")

א. 1.

צֵעִיר מֵאֵד בְּחַיֵי אֶהְבֵּתִי
וּכְבֹר אֲזוּ נְעֻמֹתַי
וּכְבֹר אֲזוּ יַדְעֹתַי אֶת הַפְּרִידָה
וְסִכַת הַנְּעֻגוּעִים מֵאֲזוּ מִתְרוֹצְצֹת
בְּדַמִּי.

אוֹלֵי זֶה שֶׁנִּגְתָּ יְלָדוֹת
אֶךְ כָּל הַכֹּתֶה יָדְעָה "שֶׁהַמַּלְכָּה
שִׁיבְתָ לְמֶלֶךְ"
וּמַלְכָּה הִיְתָה רַק אַחַת
וּמֶלֶךְ הִיְהָה רַק אֶחָד
וְסִפּוֹר הַמַּעֲשֵׂה רָשׁוּם
בְּמִקְוֹמוֹת גְּלוּיִים וְסִתּוּרִים
בְּגִיר קְבוּעַ וּבְדִיּוֹ בְיַד
"וּמִשְׁהִיָּה וְנִכְתָב מֵעוֹלָם לֹא אָבָד"

א 2.

מַלְכַת יוֹפֵי פּוֹרְטֵרֵט יְלָדוֹתַי
לֵאן אֶת רְצָה. הַבֶּקֶר רַק הַתְּחִיל!
עֵינַיִם אֵלֶּה חֲמַדַּת הַבֶּשֶׁר
הַשֶּׁעַר הַמְּסַרְק וְהַגּוֹלֶשׁ
עוֹד יִסְפִּיקוּ לְלַכֵּת לְמִרְחָקִים
וְאֵנִי אִם אֶתְאוּשֵׁשׁ מִיַּפְיָךְ הַמַּלְכוּתִי
וְדַאי בְּזִכְרוֹנִי אֶרְאֶךָ מִרְחַפֵּת בְּשׂוּדָה הַבְּטָנִים
בֵּין יוֹנִים לְיוֹנִים הַנוֹחַתוֹת וְעִפּוֹת
וְרֵאשֶׁךְ מִמְרִיא בְּכוּוֹן הַרוּחוֹת
וְעֵטְרָתוֹ הַחוּמָה נִפְרָשֶׁת כְּמִנִּיפַת טָנֹס
שְׁטוּפָה בְּבִהָק הָאוֹר הָאֱלוּלִי
וּפְרוּפִיל הַפְּנִים נָח כְּמִדְבָּקָה
בְּטִבּוֹר מַעֲטָפַת הַשָּׁמַיִם הַצְּלוּלִים
שְׁשׁוּלֵיהֶם מִתְחַבְּרִים לְאֶדְמָה עִם קוֹ מִתְנַיֵךְ
הַדְּקִים הַיְלָדוֹתִיִּים

אֵלֶּיךָ יְיָ

1. ב.

איך אקרא לך בשמך
ואת אף פעם לא היית
שלי

כאן הנחליאלי מדדה כבואו לחרף
בקפיצותיו ובנדודיו נקשר הלב
ומראהו של יונק הרבש
לא ממתיק את הגעגועים
ורק כנפה של האנפה
לועגת היטב למרחקים
ורק אנוי הסתיו נשאים ברוח
ללא דפי לבנם בשמים
משיט
ורק שפתי שלי לוחשות
ללא משים

2. ב.

שיר המוקדש לרחב הזונה
אל תמני אותי בקטגוריה של גברים אחרים
אחר אני ושונה ולא בשירים בלבד
ואהבתי אליך גם היא שונה
וגדולה היא מכפי שמידותי יכולות לשאת
ורב היסטורים הנודדים אלי ובי
יונקים ממנה.

לא רק טריטוריה של בשר לא נגוע ראיתי בך
לא רק פיסת או פרוסת יפי
מחלימת לב וראש המתפקע מהרהוריו
כי אחת דומה לי בגורל מאהבת בחיי קבע
ודמה כדמי מרסק ינהר, יזעק
כרכבת אבודה על פסי ורידים אשר לגוף
בעוף אשר תקנו לו כנפים לנדידה, לעוף, לעוף
אל תמני אותי בקטגוריה של גברים אחרים. כבר בקשתי

ג.

שמש הסתיו ברחוב שוטפת חוצות
ואין אני כדרור יכול
לעוף אליך

יפים הנאקבים החבוקים
נהדרים צועדים
ונצפים בשנים

ואת מעבר להרים
כבולה בקדושיך
יפה ובודדה כלילות
מעיר בה את משכנת

ובימים ודאי זרים
נותנים כך את עינם
חולמים אותך בהקיץ ובתשוקות
כי את האור והצבע והטנא

ה.

פתאם כלביאה טרפת את
את זכרונותי
פת חרבה להמתיק בה חר נלב

מליונרית ביפי
מתוקה בטופי
שקטה רחוקה
ונעצבת

כאן ליד ביתי עוד מעט קט
תתחדש פריחת ההרדוף
וצאלים יפרע בדיו לכל רוח
לכל סנונית שתשוב

כאן ליד ביתי הנערות חולפות
בתצוגת כל אשר הוא נחמד
ורק את מלכה שלי אמיתית חסרה

ד.

האגוזה חלטה בצהבת עונתית
גם השזיף
גם הרימון
והכרמים עטו גון מטרף

מאפק לאפק קו אפור התצב
ורק את נותרת
חנוטה בזכרון
כמו ירידה

יפה וצבעונית כפי שהיית

והמרחק שתמיד קים
כה התעצם

והכפלו —
המסתורין
והעצבת.

פרץ בנאי

עד שמים אולי קולי עלה
אך לא היה בו כדי להגיע
אל המרחקים שם הלכה
להשתכן

העונות רודפות אחת את רעותה
הקיץ הוריש זקבו לתפוזים
התור כבר גלה מכל המקומות
ורק העורב אורב בצמרות ובנגות

הנה כפור הימים בא
עוד מעט ידביק בקפאון
את החוצות והלב
ולבנה של סוף חרש
יפיה בעבים הסתתר
ובקרעים רק רסיס כוכב משתובב

נדאי גם במקומותיך שמש עכשיו זורח
וכל הצומח טובל באור ובטללים
ובני הכנף שוב מתעופפים ושרים
בחלל הנחלה.

נדאי גם כך מתהולל רסיס אשר
אשר פנימה אליך התגנב
בגלגל עינך החומה החובקת כל
ובמבוך אזור הפרויה לשאון עולם
עבר

נדאי גם שם ושבעתים בחזקה
מתגלגלת המבוכה מצער המעשים
שהרי משכן הנבחרים והשרים
מגעבתו אליך נצפה
עם הכתל הדגל וכל השאָר

כל המרחק מאבד עצמו לדעת
והופך לנקדת מקום
על מפת הזכרון

הנה החלון פתוח בו כל הנצפה
מואָר. ודמותך מפארת נבטת
בכל קטע מן הנוף המשתרע כמלא העין.
וכל שהיה אי פעם מתוק
מתוק הבקר שבעתים

והאפק שהוא קו ראות מגבלת בדרך כלל
עכשיו הוא לחיר
המגשת לשפתים כגביע דבש
להמתיק ולהמתיק
עד קציר המות
יגע.

למי. למי קורים הנסים
שעה שאני פוסע ברחוב לבד
עם עינים דולקות
ורוח את הפנים מלהיב

למי קורים הנסים
בעיר רבת מקדשים
ואחד לעמת הכל חרב
ולאהבה אפילו יריעת אהל
אין.

ואת הנעלמה במראותיך מסגרה
בעבי הבית באחת הנחלאות
שבויה ומרהיבה לחיים
מדבקת בזיכרון ולו בזכרון
מחלימה כל עין מרסקת ולב שבור

י.

ממרחק אבוא אל כפיך הפרושות
אל ידך השלוחות במזון
להטעים את לבי השבור
ובחוץ לילה קר יקיף את הקר
אך אנו נתעלם
כי רוח אותנו קושר
ולטה אחר בנו נדלק

ממרחק אבוא אליך
עיני הסרבה יפוך יסעד
ויאורו חיי במאורך רגע קצר
שארצה כי ימתח על פני ימי כלם
ויאור אף יחג לצפרים הלנות
בסבך
בין בדי הנחלה

יא.

"וגם כי אתה הלך בניא צלמות לא אירא רע"
כי לא לצער, לתוגה לא ולא
לעצבת.
משום שדמותך ממלאה עיני מבפנים
וחג משוטט בדמי אלה
צבעים לו כלחי
אשר הושטתי פעם לנשיקה
יפה ומרהיבה בת ערבה
של חדרוך הצרים
גם אם מר הרגע
גם אם חבלי מות הודקים מכל עבר
לא בשוא תמות נפשי ותפרח
כי פת ממתקים טעמתי עננה ממגע אצבעיך

פרץ בנאי

יב.

הוי לשהות שוב במשכנך
והחרף בממטריו על הכל מכסה
והאור בכפור מתעמעם
והעולם בלו נבלע בערפל
כצעקה שלא נצעקה

נשוב לגמע את המרחק בהכרח
מדין גורל שאינו יודע פשרה
ומגזרת קיום שיצקה בגזרתך
את כל המשלם והנאה

מפיגת סכנות שלי
ואת עצמך מסכנת לחיך
בוחלת ביפוך
גדושת מות
נעולה על מטרות שאין מהן נעלות

יג.

כי תבואי מן הנחלה קלה כאילה
וצנארך המצעף פנינים יפיץ
את לנו העשר שאיננו נמוד
ואם מלאכים יש בתבל ולא באגדות
הם כלם מתהלכים מחפשים
בצלמך ובדמותך
ואור מעט כי יזרח עלי יומנו המר
הוא כלו מתבל בצחוקך
השוטף אלינו מתפארת פניך הנעצבות
והמחשבות הוי המחשבות מיפוך מתפעלות
כי בו מרכזת התמצית
של עפר חיינו הנקי
היי שלנה כי לעד לא תעצם העין
אשר כה ראתה

פירוש בנאי

יד.

בְּצַעַר בְּעַלֵי אֶהְכָּה נִפְרְדֵנוּ
מוֹתִירִים מֵאַחֹר אֶת שְׂמֵחַת הַפְּגִישָׁה
מוֹעֲכֶרֶת מִשָּׂהוּ.

מִלְכָּה שְׁלִי בְּמַעִיל צֶמֶר כְּבֹד
פְּרוּמַת שַׁעַר. בְּרֵט לְרֹאשׁךָ כְּתֹר
שְׁחֹר !
וְזֶהב אֲצַבְעֶךָ יִשִּׁיט בְּחִלְל הַדָּרֶךְ
טֶרֶף לְבַעֲלֵי רֶכֶב וְתַאֲוֹת
נְבוּכָה וּמִבִּישָׁת מִתְדַמִּית
שְׁמִישָׁהוּ עֲלוּל לְהַדְבִיק לָךְ בְּטָעוֹת
אֶךְ מַה לָּךְ וּלְהַבְלֵי דְבָרֶת
מַה לָּךְ וּלְהַבְלֵי רְכִילוֹת בְּעַלֵי לְשׁוֹן
שְׁהָרִי "תְּמַצִּית עֲצֹמֶר" נֶאֱמָנָה לִי הַקְדָּשָׁת. וּבְצִלָּה
כָּל אָדָם בְּתַבֵּל חֲפָשִׁי יִפְרַק אֶת הַמַּעִיב עַל לְבוֹ

טו נעילה

כִּי הַזְּמַן הוּא כָּל הָאָדָם
וּבֹ מְקַפֶּלֶת הַהַחֲלָטָה
הַמְשַׁרְטֶטֶת אֶת פְּסָגַת מְאֻנֵּינוּ
אֲפָשֶׁר שִׁיתֵקֵן עֲצָמוֹ בְּעֲצָמוֹ

וְיִשׁוּב כָּל שְׁהִיָּה וְחִלְמָנוּ
וְתִשׁוּב הַשְּׂכָחָה לְשֹׁכֵן בְּמַעֲוֹנוֹת

כִּי חִיֵּינוּ נוֹהָרִים
לְאַרְץ הַיְעָדִים הַמְבֻטָּחִים מִכָּל
כְּחִלְלִית הַנְּעָה בְּמַסְלוּל נְכוֹן
יְחֻגּוּ יָמִים
וְתַחֲוֹג הַשְּׂמֵחָה
לְאִין צָרָךְ עוֹד בְּכִי וְשִׁיר
וְשִׁתִּיקְתֶּם הַיָּפָה שֶׁל הַרְגָעִים
תְּהַלְלֶיהָ
בְּהַתְמַשָּׁךְ.

פרץ כנאי